

Cartea Profetului Naum

Capitolul 1

1:1-7 – Caracterul lui Dumnezeu: judecata și bunătatea Sa

Naum își începe cartea prin a descrie pe Cel care va înfăptui judecata asupra lui Ninive. Deocamdată el nu pomeniște nimic de judecata cetății Ninive, ci face o descriere generală a lui Yahwe. El creionează un echilibru între bunătatea și judecata Domnului insistând pe faptul că bunătatea Sa nu anulează judecata Sa. Naum vede pericolul ca insistând prea mult pe mila și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, să se uite sfințenia și răzbunarea Sa. Și drept vorbind contextul istoric al Asiriei era de așa natură că strălucea mai mult răbdarea și mila Sa decât sfințenia și judecata Sa. Trecuseră măcar 300 de ani de dominație asiriană plini de cruzime, de idolatrie, de vărsare de sânge nevinovat, de necurății sexuale, de nedreptate de tot felul de fărâdelegi. Și în tot acest timp Domnul în mila și îndelunga Sa răbdare NU A ADUS judecata Sa asupra Asiriei, nu sfărâmat jugul lui Iuda, nu a pedepsit pe cei care au nimicit cu bucurie și dispreț pe Israel. Timpul trecea, fărâdelegea Asiriei se înmulțea, și pedeapsa nu se abătea asupra Asirianului. Strălucea mila Sa, îndurarea Sa, îndelunga Sa răbdare. În acest context, Naum insistă pe sfințenia, răzbunarea și mânia Domnului. Chiar dacă pe scena istoriei nu se vedea intervenția judecării lui Dumnezeu asupra Asiriei, în VĂZDUH realitatea era alta, în inima nevăzută a Domnului, lucrurile stăteau cu totul altfel: *Domnul este un Dumnezeu GELOS; Domnul Se răzbuună și este PLIN DE MÂNIE, Domnul Se răzbuună pe potrivnicii Lui și ȚINE MÂNIE pe vrăjmașii Lui.* Naum ne explică un lucru foarte important despre caracterul lui Dumnezeu: El nu poate trece cu vedere fărâdelegea vrăjmașilor Săi, nu poate uita fărâdelegea. Dacă noi putem trece cu vederea greșelile vrăjmașilor noștri, dacă uitarea ne este un aliat în acest sens, la Domnul lucrurile stau altfel. Un păcat (nesoluționat prin pocăință) înfăptuit de un popor acum 300 de ani este la fel de viu înaintea Domnului ca și cum ar fi fost înfăptuit ieri. Timpul nu produce uitare în inima Domnului și nici nu diminuează din mânia Sa. Mânia Sa față de acel păcat este vie, este un foc mistuitor care nu Se stinge! El este PLIN de mânie față de Asiria și ține mânie pe acest popor. Scena istoriei și aparenta tăcere a lui Dumnezeu în fața cruzimilor asiriene poate fi înșelătoare. În plan vizibil e tăcere față de Asiria. Dar în planul nevăzut (planul adevăratei realități) este foc și pucioasă, este mânie aprinsă, este fulger și tunet împotriva Asiriei. Dar de ce apare această disonanță între tabloul vizibil și cel nevăzut?

Naum ne explică și continuă: *Domnul este îndelung răbdător...* Domnul nu manifestă acest foc viu al judecării Sale imediat. El nu anulează, nici nu diminuează, dar amână judecata din pricina milei, a îndurării și a îndelungii Sale răbdări. Există, așa cum ne descoperă cartea Iona, posibilitatea IERTĂRII păcatului dacă există CĂINȚĂ și schimbare. Deci amânarea judecării, manifestarea milei și a îndurării lui Dumnezeu față de vrăjmașii Lui se face doar ÎN SPERANȚA schimbării acestora. Nu este un har ieftin, o milă izvorâtă din slăbiciune sau lipsă

de verticalitate morală. Acestea două ne sunt caracteristice nouă, oamenilor. Unii oameni trec cu vederea fapte grave, oferă o reconciliere ieftină, bazată pe diminuarea gravității păcatului celui vinovat și deci pe MINCIUNĂ. Dar Domnul nu poate face acest lucru. Iată ce scrie în altă parte:

- Cu cel bun, Te arăți bun, cu omul neprihănit Te arăți neprihănit; cu cel curat te arăți curat; și cu cel stricat te porți după stricăciunea lui. Tu mântuiești pe poporul care se smerește și smerești privirile trufașe. (Ps.18:25-27)

Cu alte cuvinte Dumnezeu se arată bun cu cel bun, și se arată mânios celui rău. Dumnezeu este DREPT și nu se poate comporta la fel cu cel bun și cu cel rău. Dar cum se împacă acest lucru cu faptul că bunătatea Sa (de exemplu ploaia) se arată și peste cel bun și peste cel rău? Cum se împacă acest lucru cu manifestarea bunătății Sale față de cel păcătos? Dumnezeu ȘTIE că există șansa reconcilierii, că există șansa ca cel rău să se schimbe și să devină bun. Din această pricină, El amână pedeapsa și își arată în răbdarea Sa bunătatea. Dar nu o face diminuând din intensitatea mâniei Sale și nici trecând cu vederea fărădelegea. Cel rău merită pedeapsa Domnului. Dar cel rău se POATE schimba. Dumnezeu nu caută o reconciliere ieftină, superficială, ci una reală. În acest spirit trebuie înțeleasă și porunca de a ne iubi vrăjmașii. Noi nu trebuie să diminuăm gravitatea faptelor lor, și nici dreptatea judecării divine asupra lor. Trebuie însă se ne SINCRONIZĂM cu Cel de sus și cu vremea harului și să manifestăm IUBIRE și BUNĂTATE tomcai în scopul SCHIMBĂRII ulterioare a celui în cauză. Noi ne iubim vrăjmașii, nu pentru că sunt vrednici de iubit, ci în speranța că prin iubirea noastră ei se vor căi, ei se vor schimba. Noi nu îi iubim negând realitatea prezentă a fărădelegilor lor, ci sperând că aceasta se va schimba! Îndelunga răbdare a Domnului față de Asiria nu a diminuat nici măcar cu un gram mânia Domnului față de Asiria, ci doar a oferit un timp asirianului pentru pocăință și schimbare. În cele din urmă Dumnezeu nu ne cere să călcăm dreptatea în picioare, să operăm o sinucidere morală și intelectuală atunci când ne cheamă să fim buni cu cei răi. Căci cu cel rău Domnul se arată răzbunător. Dumnezeu ne cheamă să ne manifestăm bunătatea doar pentru scurtă vreme și doar în speranța SCHIMBĂRII vrăjmașului Domnului, vrednic de pedeapsă.

Naum deci amintește de ÎNDELUNGA RĂBDARE a Domnului, dar insistă că aceasta nu este un semn de slăbiciune morală așa cum se gândea Iona. Cel îndelug răbdător, RĂMÂNE de o MARE TĂRIE. Răbdarea Sa nu izvorăște din slăbiciunea Sa, dintr-o moralitate îndoielnică, din ezitarea de a înfăptui dreptatea. Îndelunga Sa răbdare izvorăște din mila Sa, dar nu umbrește cu nimic dreptatea Sa. El doar speră că cel păcătos SE VA ÎNTOARCE de la calea lui cea rea. Iată motivul, singurul motiv al amânării dreptei Sale judecări. Dumnezeu nu ne cere să ne negăm mânia față de vrăjmașii noștri care fac fărădelegi strigătoare la cer. Ne cere doar să ne vărsăm acea mânie înaintea Domnului ca psalmiștii de altădată și să amânăm pentru o scurtă vreme revărsarea judecării. Dumnezeu NU IARTĂ pe cel care nu se CĂIEȘTE. Oare Domnul ne cere să ne iertăm vrăjmașii care nu se CĂIESC? Ne cere să le acordăm pentru scurtă vreme o iertare TEMPORARĂ, o eliberare pe cautiune. Și acest lucru e făcut cu speranța că ei se vor căi într-o bună zi. Dar dacă nu se vor căi, peste puțină vreme, în ziua judecării, noi îi vom acuza înainta Domnului tocmai de păcatele pe care le-am iertat. Atenție deci la iertarea și manifestarea

bunătății față de vrăjmași. Ea nu trebuie să producă o mutilare a simțului dreptății din noi. Ea trebuie înțeleasă doar ca măsură TEMPORARĂ a harului în speranța SCHIMBĂRII celui în cauză. Și putem înțelege acest lucru căci și Domnul a fost bun cu noi și ne-a dat timp să ne căim. Suntem și noi datori să facem același lucru pentru alții. Dumnezeu ne cere în Romani 13 să nu răspundem cu rău la rău, nu pentru că nu așa ar fi corect, ci DOAR pentru că RĂZBUNAREA este a Domnului. Noi nu trebuie să împlinim răzbunarea, căci nu e treaba noastră ci a Domnului. Dar dacă nu trebuie să împlinim răzbunarea nu înseamnă că trebuie să o negăm sau să o invalidăm sau să o uităm. Răzbunarea Domnului față de TOȚI vrăjmașii noștri și față de TOȚI care ne-au greșit este VIE. Ea se va manifesta încă de pe acum și se va manifesta plenar în ziua judecății, zi în care noi vom fi judecătorii tuturor vrăjmașilor noștri: atât oameni cât și demoni!

Naum insistă că manifestarea răbdării, a harului, a milei față de cel rău nu diminuează și nu anulează dreapta judecată divină: *Domnul nu lasă NEPEDEPSIT pe cel rău*. Trecuseră sute de ani și pedeapsa nu a venit asupra Asiriei. Evreii poate se resemnaseră. Dar Domnul nu. El nu putea lăsa NEPEDEPSIT pe Asirian. Și e important să menționăm că în revelația vechi-testamentară, NU SE vorbește prea mult și prea deschis despre REALITATEA de după moarte: pedeapsa veșnică și răsplătirea veșnică. Despre aceste două lucruri se va vorbi mult mai deschis de-abia în Noul Testament. De ce? Dumnezeu este un mare pedagog. Revelația Sa este progresivă. Punctul cheie al revelației este Isus Hristos. Dumnezeu este foarte atent ce descoperă ÎNAINTE și DUPĂ Isus Hristos. Dumnezeu se ferește să vorbească ÎNAINTE de Hristos foarte frecvent și deschis despre anumite realități spirituale care devin valabile doar pe baza lucrării lui Hristos. Nu avem timp să dezvoltăm acest aspect dar este esențial pentru înțelegerea Vechiului Testament și mai ales a lucrurilor despre care NU se prea vorbește în Vechiul Testament. Asirienii ajunseseră în Locuința Morților în chinuri groaznice. Dar profeții nu insistă pe acest lucru, ci pe o judecata istorică, vizibilă a Asiriei. Această judecată istorică, vizibilă, oglindește judecata eternă de care vor avea parte toți vrăjmașii Domnului. Dar pentru ei atunci și acolo, pentru acel moment al revelației, această judecată istorică, vizibilă, avea o semnificație aparte. Iată de ce Naum nu insistă pe flăcările iadului care vor arde pe toți asirienii, ci pe căderea cetății Ninive. În Noul Testament pare a fi invers. Dumnezeu nu mai insistă pe judecata vizibilă a vrăjmașilor noștri, ci mai degrabă pe chinul lor etern în iazul cu foc.

În v.3b-6 Naum descrie MĂREȚIA, PUTEREA ȘI URGIA de nestăvilite a Domnului. Perioada de aparentă tăcere din istorie îi putea face pe evrei să uite de măreția Domnului. Domnul nu înfăptuise în ultimele secole o judecată vizibilă față de Asirian. Această tăcere îi putea face pe evreii să îl vadă pe Yahweh fie mai domolit în mânia Sa, fie mai puțin plin de putere. Dar Naum dă cortina la o parte și ne arată că Domnul nu a scăzut nici în MÂNIE și nici în PUTERE. El este PLIN de MÂNIE, dar și PLIN de PUTERE. Perioadele de tăcere ne fac să credem că Dumnezeu NU VREA... sau chiar că nu prea poate. De ce nu a pedepsit Domnul pe Asirian? Poate că nu vrea...(i-a trecut mânia...) sau că nu poate (zeii Asiriei sunt și ei puternici...). Dar NAUM le explică că DOMNUL VREA să pedepsească Asiria (este PLIN de MÂNIE) și că

POATE să facă acest lucru, căci este PLIN de PUTERE. De aceea, Naum ne face o descriere asupra măreției lui Dumnezeu care controlează întreaga creație și a cărei urgie este de neoprit:

- Domnul umblă în FURTUNĂ și VÂRTEJ și NORII sunt praful picioarelor lui. El muștră MAREA și o USUCĂ, face să SECE toate râurile; Basanul și Carmelul tânjesc și floarea Libanului se vestejește. Se clatină MUNȚII înaintea Lui și DEALURILE se topesc; se cutremură PĂMÂNTUL înaintea Lui și toți locuitorii Lui.

Naum folosește elemente vizibile din creație pentru a descrie măreția urgiei lui Dumnezeu. Oamenii au trăit mereu sub teroarea puterii creației: urletul mării, puterea cutremurului, grozăvia secetei, căderile de teren... toate acestea ne umplu de groază. Urgia lui Dumnezeu este mai puternică decât toate acestea. Furia Sa mai mare decât furia creației. Creația însăși se pleacă și Se îngrozește înaintea Lui. Cu atât mai mult oamenii slabi și neputincioși. Deși pe scena istoriei încă nu SE VEDE nimic, NAUM îl vede în viziunea sa pe Domnul ridicându-se de pe scaunul de domnie și deja pornind în urgia și mânia sa spre Asiria pentru a-l pedepsi. El vede în viziunea Sa o imagine comsică. Dumnezeu umblă în mijlocul unei furtuni. El este măreț și norii sunt doar praful picioarelor lui. El vede cum acest Domn muștră marea și seacă toate mările și toate oceanele. Înaintea Sa munții se pleacă și dealurile se topesc. Întreg pământul se clatină. Creația care sfidează de mii de ani puterea omului și râde de ea, nu poate sfida puterea Creatorului. Creația de care omul se îngrozește de mii de ani părăsește în fața urgiei Creatorului. Această legătură om-creație-Creator ne duce cu gândul la legătura dintre Israel-Asiria-Dumnezeu. Creația a fost o unealtă prin care omul a fost adesea pedepsit de Domnul. Dar în fața Creatorului creația se cutremură. La fel și cu Israel. Da, Israel a tremurat înaintea Asiriei, dar acum e rândul Asiriei să tremure înaintea Celui care a ridicat-o în istorie. După cum creația nu a avut putere asupra omului decât prin voia și sub controlul Creatorului, la fel a fost și cu Asiria. Ei i-a fost dată această PUTERE. Dar acum a sosit momentul să-i fie LUATĂ!

În v.7 Naum comută atenția cititorului către bunătatea lui Dumnezeu. În mod cert el vrea să creioneze echilibrul dintre dreptatea și iubirea Sa. Mai întâi subliniază că îndelunga Sa răbdare nu umbrește sfințenia și dreptatea Sa. Apoi evidențiază că dezlănțuirea mâniei Sale nu diminuează din bunătatea Sa. Mânia și bunătatea Sa merg mână în mână. Între ele nu este nici o contradicție. Ele coexistă într-o armonie perfectă. Probabil că pentru ființa umană decăzută, cel mai greu lucru de înțeles are în vedere tocmai acest echilibru, această armonie între sfințenia și iubirea divină. Cel care Îl dă pe singurul Fiul pentru noi va pedepsi în iadul etern majoritatea fapturilor umane create de El.

- Domnul este bun, El este un loc de scăpare în ziua necazului; și cunoaște pe cei care se încred în El.

În ciuda manifestării îndelungei Sale răbdări față de cei nelegiuiți, Domnul rămâne drept și plin de mânie față de vrăjmașii Lui. În pofida revărsării urgiei Sale aprinse peste pământul

nelegiuit, Domnul rămâne plin de bunătate. Cele două caracteristici divine se manifestă SIMULTAN. Domnul nu are toane, nu are momente când e drept și mândru și momente când e bun și milos. El este drept și milos în același timp, mândru și răbdător în aceeași secundă. Dar există diferențe în MANIFESTAREA Sa în istorie și în viața oamenilor. Naum nu uită să accentueze că BUNĂTATEA SA este rezervată celor care SE ÎNCRED în El. În Eden, prin ADAM, omul și-a pierdut ÎNCREDEREA în Domnul. Lucrul pe care Domnul îl așteaptă de la noi (singurul lucru pe care i-l putem oferi de fapt...) este tocmai ÎNCREDEREA. Ne amintim de Avraam, tatăl credinței... Dumnezeu i-a provocat lui Avraam ÎNCREDEREA. Dumnezeu este BUN cu cei care se încred în El. Dumnezeu îi scapă în ziua necazului pe cei care se încred în El. Cei care NU se încred în El, se încred în altceva: în ei înșiși, în contexte, în oameni, în idoli etc. Dar neîncrederea în Domnul este o mare OFENSĂ față de Domnul. Este ofensa pe care Adam i-a adus-o în Grădina Edenului. Această ofensă stârnește gelozia Domnului. Este ca un act de infidelitate. Dumnezeu vrea ca în toate domeniile și contextele vieții noastre să ne ÎNCREDEM în El și numai în El. Marea noastră ispită este să ne încredem în elemente din VIZIBIL. Dar acest lucru nu este o mică greșală, ci este ceva extrem de grav. Este un act de idolatrie, de curvie spirituală. Bunătatea lui Dumnezeu se manifestă în mod plinar doar față de cei care se încred în El. Actul ÎNCREDERII noastre în El este CHEIA care deschide zăgazarile cerului, cheia care deschide ploaia binecuvântărilor Sale către noi. Actul NEÎNCREDERII este ZĂVORUL pe care îl punem cu mâna noastră zăgazarilor cerului, este actul prin care efectiv ÎMPIEDICĂM pe Domnul să ne binecuvinteze. Și desigur când rostesc cuvântul BINECUVÂNTARE nu mă focalizez pe cea materială, ci mă refer la împlinirea visului, a planului Său cu noi, plan care desigur include alături de încercări și izbăviri de tot felul.

Cei care se încred în Domnul atunci când văd manifestarea judecății lui Dumnezeu se pot clătina (ne aducem aminte de alunecarea lui Avraam din Gherar după ce a văzut urgia Domnului asupra Sodomei și a Gomorei). De aceea Naum ne amintește că Domnul rămâne bun și un loc de scăpare în ziua necazului, că Domnul CUNOAȘTE pe cei care se încred în El. Cel care se încrede în Domnul nu se pierde în mulțime înaintea Domnului. Domnul privește din înaltul cerului pe tot pământul pentru a GĂSI oameni care se încred doar în El. Și aceștia sunt puțini și atât de prețioși pentru Domnul. Cum i-ar putea uita? Cum i-ar putea confunda cu cei nelegiuiți? Dacă o judecată vine peste o întreagă națiune, și în acea națiune este în singur om care se încrede în Domnul (de exemplu Ieremia), Domnul nu-l va pierde din vedere. Domnul îl va ține în palmele Sale și-l va izbăvi. Ceilalți vor pieri sub judecată, dar cel ce se încrede în El va sta în picioare. Cine poate sta înaintea urgiei Lui? Tot Naum ne răspunde: cei care se încred în El și au parte de bunătatea Lui și sunt ascunși în El în ziua necazului. Necazurile vor veni și peste cel care se încrede în Domnul. Dar Domnul îl va izbăvi făcând acel necaz să lucreze spre binele și mântuirea lui.

1:8-11 – Anunțarea judecății asupra cetății Ninive

Naum introduce în v.8 tema principală a cărții: prevestirea nimicirii cetății Ninive. Cetatea Ninive fusese făcută de Sanherib capitala Imperiului Asirian. Când anunță judecată asupra cetății, Naum ne dă următoarele trei imagini:

- Imaginea APEI: niște valuri ce se revarsă peste mal vor nimici cetatea Ninive.
- Nenorocirea nu va veni de DOUĂ ori.
- Imaginea FOCULUI: vor fi mistuiți de FOC.

Datele istorice ne oferă anumite detalii despre cucerirea cetății Ninive care se potrivesc cu imaginile de mai sus:

- În timpul asediului, Eufratul s-a umflat din cauza ploilor și a rupt o parte din zidul pe sub care se intra în cetate. Oștile cuceritorilor au intrat în cetate prin această gaură.
- Asediul a durat 3 luni, deci un SINGUR asediu și unul scurt a dus la nimicirea cetății. Nu a fost nevoie de mai multe încercări de asediere a cetății așa cum a fost cazul altor cetăți întărite.
- Asediatorii au dat foc cetății.

Dumnezeu privește la viitor ca la o realitate pe care o vede deja împlinită. El ne poate oferi cu precizie cele mai mici detalii cu privire la viitor. El este dincolo de timp și privește istoria de la capătul ei, de la finalul ei. De aceea stă liniștit pe scaunul Său de domnie. Liniștea Sa inspiră liniștea inimii noastre.

Versetul 11 poate fi o aluzie la Sanherib, cel care prin glasul lui Rabșache s-a ridicat împotriva Domnului și a batjcorit pe Dumnezeul cel viu. Ne amintim de acest tablou din 2 Împărați sau din cartea Isaia. Asirianul nu s-a văzut o unealtă în mâna Domnului. El s-a mândrit și s-a ridicat împotriva Domnului. A urzit planuri rele împotriva poporului și a Templului Domnului pe care a vrut să le nimicească de pe pământ. În mod cert Asiria nu făcea parte din cei care se încredeau în Domnul. De aceea, în ziua necazului, în ziua urgiei nu va fi scăpare pentru ei. Toate planurile pe care Asiria le-a făcut împotriva nimicirii lui Iuda (împotriva Domnului) sau pentru a se izbăvi (împotriva judecății Domnului) sunt zădărnice cu ușurință de Domnul. Omul are o tendință malefică de a se încrede excesiv de mult în *planurile lui*. Dar acestea nu sunt nimic și sunt spulberate într-o clipită de deciziile luate de Domnul acolo sus.

1:12-15 - Glasul Domnului către Iuda și Asur

Deși proorocia este despre NINIVE ea pare adresată lui IUDA, sau în mod cert și lui Iuda. De aceea, finalul capitolului este foarte important. El ne ajută să înțelegem ROLUL acestei profeții, de ce a dat Domnul această descoperire lui Naum. Iuda și Ierusalimul au fost mult timp

sub dominație asiriană, dominație atât politică, cât și spirituală adesea. Din timpul lui Ahaz (735 î.H.) Iuda a fost vasală Asiriei. Ezechia s-a răsculat, dar din pricina ezitărilor sale de a se încrede în Domnul, prețul a fost imens: toată țara pustiită și doar o rămășiță izbăvită la Ierusalim. Asiria a produs multă suferință lui Iuda. A fost un țepuș real în coasta lui Iuda. A fost un JUG real. Pe de o parte a fost o manifestare a pedepsei lui Dumnezeu asupra lui Iuda, iar pe de altă parte a fost și o unealtă prin care cel rău a terorizat inima împăraților lui Iuda. Cei necredincioși au fost pedepsiți prin Asiria iar cei credincioși încercați prin Asiria. Dominația asiriană, teroarea asiriană, tributul asirian, cruzimile asiriene, toate aceste au reprezentat un JUG greu peste Iuda și Ierusalim. Mesajul lui Naum este rostit când acest JUG era așezat asupra lui IUDA și când Asiria era încă plină de putere. De aceea, este un mesaj al SPERANȚEI și al MÂNGĂIERII pentru IUDA. Nu la întâmplare semnificația numelui NAUM este tocmai MÂNGĂIERE. Mesajul său este o mângâiere pentru Iuda: cel ce a pustiit pe Iuda va fi pedepsit și greul jug asirian va fi sfărâmat. Puterea mare a Asiriei și faptul că Domnul a îngăduit atâția zeci de ani (chiar sute) ca Asiria să întristeze pe Iuda prin jugul ei, făcea ca inima poporului să cadă în deznădejde și să creadă că jugul asirian va apăsa pentru totdeauna asupra lui Iuda. Dar Domnul le vestește că nu este așa. În primul rând, El Își asumă întristarea Ierusalimului. Eu te-am întristat... Eu am pus acest JUG. Jugul nu s-a înălțat singur, nu s-a pus singur. El a fost pus de Domnul. Deci Domnul este deasupra lui. Și Domnul care l-a pus nu l-a pus pentru totdeauna. El îl va îndepărta. El l-a pus din iubire pentru a pedepsi, curăți și încerca inima poporului Său. Dar nu l-a pus pentru totdeauna. Domnul promite că nu va mai întrista Ierusalimul prin dominația asiriană și că va sfărâma pentru todeauna acest jug greu. Dacă empatizăm puțin cu evreii din Iuda, ne putem da seama de impactul mesajului lui NAUM, de speranța și mângâierea pe care el adus-o în acele vremuri întunecate de întristările și chinurile îndelungate produse de Asiria. Oare cum a răsunat în inima unui popor întristat, împovărat și deznădăjduit de jugul asirian, vestea: ***ci voi sfărâma jugul acum de pe tine, și-ți voi rupe legăturile...***

Domnul are cuvinte de mângâiere pentru Iuda, dar cuvinte aspre pentru Asur. V.14 ne arată că proorocia lui Naum nu este doar împotriva cetății Ninive ci împotriva întregului Imperiu Asirian. Ninive, marea capitală, era SIMBOLUL Imperiului. Căderea ei însemna de fapt căderea întregului Imperiu. Căci dacă era nimicită doar Ninive, dar Asiria rămânea ca Imperiu, ce fel de ușurare era acest fapt pentru Iuda? Asiria nu s-a mai ridicat ca putere în istorie. De fapt a încetat să existe, și termenul de Asiria a mai fost folosit doar pentru a denumi o zonă geografică. Proorocia că Asur nu va mai avea urmași care să-i poarte numele din v.14 s-a împlinit întocmai.

În v.15, mesajul revine către Iuda. Este reînnoit încă odată mesajul mângâierii (Iată pe munți picioarele solului care vestește PACEA!), după care urmează un ÎNDEMN către Iuda, de fapt singurul ÎNDEMN către Iuda din întreaga carte:

- Praznuiește-ți sărbătorile, Iudo și împlinește-ți juruințele! Căci cel rău nu va mai trece prin mijlocul tău, este nimicit cu desăvârșire...

V.15 mă face să cred că Naum a proorocit în timpul lui IOSIA. Observ că îndepărtarea jugului asirian nu este condiționat în mod direct de ascultarea lui Iuda. Dar în cele din urmă jugul a fost pus din pricina NEASCULTĂRII lui Iuda. Jugul pare a fi mai degrabă îndepărtat din pricină că paharul nelegiurii Asiriei a umplut vârful. Să privim în istorie și să înțelegem semnificația mesajului Domnului către Iuda din 1:12-15. Babilonienii se unesc cu mezii și distrug cetatea Ninive în 612 î.H. În 609 este distrusă și ultima opoziție asiriană și deja vorbim de ascensiunea Imperiului Babilonian. Din 609 Iuda se află sub dominație Egipteană, ca din 605 să fie sub dominație babiloniană. În 605 este dus în robie primul val de evrei, al doilea e dus în 597 și al treilea în 587 când este distrus și Ierusalimul și Templul. Observ că RĂGAZUL lui Iuda a fost foarte scrut. După doar trei ani jugul asirian a fost înlocuit cu cel egiptean, și apoi după încă 4 ani, jugul egiptean este înlocuit cu jugul babilonian care se va dovedi a fi MAI GREU decât cel asirian!!!! Deci la ce folos această veste bună din NAUM? Ce sens are să trâmbițezi îndepărtarea jugului asirian, când știi că după el, după foarte scurt timp va urma un jug și mai greu? Și de ce această promisiune pare un CEC în alb fără să sublinieze adevărata cauza a problemei jugului: necredințioșia lui Iuda!?

Observ că răgazul lui Iuda a fost mai mare. În timpul lui Iosia, Iuda s-a bucurat de independență și libertate. Asiria a fost ocupată de stingerea revoltelor din N-ul Imperiului, și astfel IUDA a putut respira în timpul domniei lui Iosia. Nu cred că lucrurile sunt întâmplătoare. Căci tocmai reforma lui Iosia a adus acești ani de respiro când, deși cetatea Ninive era încă în picioare, jugul asiriei nu mai era așa greu. Iarăși, nu cred că este întâmplător faptul că în timpul lui Iosia se împlinesc profeția lui Naum, căci în 612 când Ninive e cucerită, Iosia era cel ce ședea pe scaunul de domnie al lui Iuda. De aceea, înclin să cred că Naum a proorocit pe vremea lui IOSIA susținând prin mesajul său reformele curajoase ale împăratului. Ne amintim că dominația asiriană era justificată prin religia acesteia. Popoarele vasale trebuiau nu doar să jure că vor plăti tribut, ci și că vor fi loiale lui Assur și i se vor închina Acestuia. Acesta era un compromis teribil pentru poporul lui Dumnezeu. Acesta fost prețul pe care a trebuit să îl plătească Ahaz și apoi Manase pentru a potoli amenințarea crudului Asirian. Or, reforma lui Iosia însemna o încălcare flagrantă a acestor jurăminte de vasalitate. Atunci când am studiat 2 Împărați am trecut cu ușurătate peste ÎMPOTRIVIREA din afară față de reformele lui Iosia. Reformele religioase ale lui Iosia sfidau stăpânirea asiriană. El știa foarte bine ce a pățit Ezechia în urma reformele sale. Totuși a avut curajul să inițeze reforma și să o ducă până la capăt. Desigur, exista temerea față de riposta asiriană. Desigur, mulți din popor, din conducătorii acestuia nu au agreeat reforma lui Iosia din pricina eventualelor represalii din partea Asiriei. Nu a fost un test ușor. Cred că în acest context, al reformei lui Iosia, când Iuda revine în ascultare de Domnul, apare Naum cu vestea căderii Asiriei. Îndepărtarea jugului nu e cauzată deci doar de umplerea paharului fărădelegilor Asiriei, ci și de reforma lui Iosia. În cele din urmă aici este CHEIA. Căci un JUG poate fi înlocuit de un ALT JUG, cum s-a și întâmplat. Dar perseverența în ascultare duce la îndepărtarea reală a oricărui JUG. Decăderea Asiriei și apoi distrugerea cetății Ninive vine astfel ca o încurajare pentru Iosia și pentru cei care s-au întors la Domnul în timpul reformei sale. Amenințarea Asiriei era principalul argument invocat de rău-voitori împotriva reformei lui

Iosia. În acest context Naum vine și spune: Nu aveți de ce să vă mai temeți de Asiria. Ea va cădea, și nu va mai pustii NICIODATĂ Ierusalimul. Iosia a primit această încurajare și a continuat reforma. Și spusele lui Naum s-au dovedit a fi adevărate. Asiria nu a avut nici o ripostă față de Iosia. Ba mai mult, după domnia lui Asurbanipal a început să intre în declin ca în 612 Ninive să fie distrusă și în 609 să fie spulberată și ultima rezistență asiriană. Cartea NAUM devine astfel și un mesaj împotriva temerilor false care ar putea oferi o reformă curajoasă.

Versetul 15 din capitolul 1 cred că este cheia cărții: *Prăznuiește-ți sărbătorile IUDO și ÎMPLINEȘTE-ȚI juruințele, căci cel rău nu va mai trece prin mijlocul tău, este nimic cu desăvârșire...* Iuda se temea de cel rău, de asirian care ar fi putut s-o pustiască din nou din pricina reformelor lui Iosia. Dar Dumnezeu îi spune: **Nu te teme de acest lucru!** Eu îndepărtez jugul asirian pentru totdeauna. DAR prăznuiește-ți sărbătorile și împlinește-și juruințele. Desigur, ne amintim de sărbătoarea Paștelui organizată de Iosia după Lege ca cele de pe vremea lui Samuel. Ne amintim de JURUINȚELE făcute de Iosia, de popor și de căpetenii la Ierusalim că vor păzi Legea. Dumnezeu le-ar spune prin Naum: *Continuați ce ați început... nu vă temeți de Asiria. E în mâna mea. Eu port de grijă, nu voi mai îngădui să vă pustiască. Deci puteți liniștit să vă focalizați energiile pe continuarea reformei.* Entuziasmul reformei era umbrit de amintirile ripostei Asiriei față de reformele lui Ezechia. Dar riposta Asiriei a avut putere tocmai pentru că Ezechia s-a îndoit și a părăsit calea încrederii doar în Domnul. Dumnezeu îi asigură că de această dată riposta asiriei nu va mai avea loc. Deci pot continua reforma liniștiți. Și pentru ca nu doar Asur dar nici alt imperiu străin să nu mai treacă prin mijlocul tău, cu atât mai mult Iuda trebuie să își împlinească JURUINȚELE. Legătura dintre ÎMPLINIREA juruințelor și cel rău care nu va mai trece prin mijlocul lui Iuda are un dublu sens:

- Pe de o parte Iuda se poate focaliza pe împlinirea juruințelor fără teamă, căci Domnul nu va îngădui nici o ripostă din partea Asiriei.
- Pe de altă parte, tocmai prin împlinirea juruințelor, cel rău (fie el Asirianul, Egipteanul sau oricine altcineva...) va fi ținut departe de țară.

Ambele sensuri sunt adevărate și se completează reciproc. Vom mai reveni la acest verset extrem de important când vom așterne în scris concluziile legate de rolul cărții Naum în Scriptură.